

Kovács Jenő fejféjára

Tragikus váratlansággal dőlt ki a sorból egy rendkívül értékes amerikai magyar ujságíró. Dr. Kovács Jenő, a "New York Times" egykori bucharesti tudósítója és 1941 óta new yorki belső munkatársa 48 esztendő korában elhunyt, özvegyét és két kis leányát döntve mélységes gyászba. Kovács Jenő tehetséges, kiválóan tájékozott ujságíró volt, akinek Európában és Amerikában egyaránt jelentékeny reputációja volt. Cikkei, mindig érdekes és tárgyilagos tudósításai általános feltűnést keltettek és Európában megjelent könyveinek is sikere volt. Bucharestben, Belgrádban és Európa különböző fővárosaiban éppen úgy, mint itt New Yorkban szívügye mindig a magyar ügy volt. Mindörökre, gyógyíthatatlanul magyar maradt és ez kiértett minden sorából azoknak a cikkeknek, amelyeket Amerikában az "Amerikai Magyar Népszava" számára írt. A New York Times szerkesztőségében korrekten és kifogástalanul elvégezte a maga munkáját, de igazi öröm és kielégülés számára mindenkor a magyar lapok hasábjain való megszólalás volt.

Kovács Jenőt is a hitelezés üldözte ki európai otthonából. E sorok írója vagy tizenegy esztendővel ezelőtt találkozott először a megboldogotttal a bucharesti Corso kávéházban. A New York Times lelkes fiatal és köztiszteletben álló bucharesti tudósítójának törzsasztalánál üldögéltünk a Corso kávéházban napnap után. Aki számított a színes életű román fővárosban, az többnyire megfordult ennél a kávéházi törzsasztalnál. Egészen kivételes tekintélye és szinte páratlan népszerűsége volt Bucharestben Kovács Jenőnek. A New York Times-ot reprezentálta a román fővárosban és kell-e mondanunk, hogy

kevés irigyeltebb és szebb pozíció volt azokban az időkben Bucharestben, Kovács Jenő finom, szeretetreméltó, szerény egyénisége mindenkit meghódított. Fáradhatatlanul szaladgált a különböző hivatalokba, rendőrségre, Sigorancára a bucharesti magyarok ügyes-bajos dolgaiban. Boldog volt, ha szolgálatára lehetett, ha szívességet tehetett magyar honfitársainak. De boldog volt minden tekintetben, mint magánember is. Feleségével és két rajongásig szeretett kislányával zavartalanul élt a román fővárosban, amíg azután a náciizmus megfertőzte, majd birtokba vette Romániát és neki üldöztetések, megpróbáltatásokon és börtönön keresztül menekülnie kellett Bucharest városából.

New Yorkba már sebezett szívvel, összetörten érkezett. A szakadatlan munkában keresett enyhülést és közben egyre arról álmódott, hogyan is lehetne ebben a szabad, hatalmas országban egy táborba hozni a magyar származású amerikaiakat.